

Intervenció del president de la Generalitat, Pere Aragonès i Garcia, a la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat

Madrid, 8 d'abril de 2024

Presidenta de la Comissió, presidentes i presidents, senadores i senadors,

Tot va començar amb una pregunta: voleu que Catalunya esdevingui un estat independent? Aquesta pregunta és l'origen del debat que avui tenim aquí. La voluntat de portar a terme un referèndum sobre la independència de Catalunya. Un referèndum que és legal, que és possible, que és del tot necessari per resoldre el conflicte de sobirania entre l'Estat espanyol i Catalunya i que només depèn de la voluntat d'arribar a un acord entre les parts.

Una qüestió política, que no s'ha tractat políticament i democràtica, sinó per la via del codi penal i la repressió.

Avui som aquí per a la fase final de l'aprovació d'una llei d'amnistia que ens deien que era impossible.

«¡No va a haber amnistía, no va a haber autodeterminación!», cridava Miquel Iceta quan era ministre. El mateix que ha dit tantes vegades Salvador Illa amb «Ni amnistia ni nada de eso». En podem trobar molts i molts exemples: de ministres del Govern, de dirigents del PSOE i del PSC, i òbviament, del PP i de VOX.

Tots deien que és impossible, que és inconstitucional, que no té espai en l'ordenament jurídic. I recordo especialment quan el president Pedro Sánchez, a dos dies de les eleccions al Congrés de Diputats, va manifestar que «El independentismo pedía una amnistía y pedía un referéndum, pero no han tenido amnistía y no ha habido un referéndum de autodeterminación ni lo habrá».

Malgrat les declaracions, tots sabem que si avui som aquí és perquè l'amnistia, d'un dia per l'altre, va deixar de ser inconstitucional, va deixar de ser impossible, com passarà amb el referèndum, que més tard o més d'hora, serà acceptat com la via per resoldre el conflicte de sobirania entre Catalunya i l'Estat.

Per això sóc aquí. Per defensar l'amnistia, per defensar que votar mai pot ser un delictes. Sóc aquí per defensar Catalunya, per denunciar també els atacs que patim, el menyspreu, el mal tracte constant, fins i tot les bestieses que s'arriben a dir del meu país. Catalunya n'està farta, cansada de ser l'ase dels cops.

Per més que alguns de vostès cridin, defensem Catalunya i els drets i les llibertats de la seva ciutadania arreu, on faci falta. Perquè ningú ens fa cap por, perquè no ens amaguem, ni ens

amagarem mai. Al contrari, és l'obligació d'un president de la Generalitat ser aquí i defensar el meu país davant l'odi i el menyspreu.

De l'amnistia s'ha dit també que «si triunfa, pronto no habrá españoles» i que és «la mayor traición que se le puede hacer a un país». La presidenta Ayuso.

S'ha dit que «pone de rodillas la Constitución». El president García-Page.

I que és «el mayor acto de corrupción de la democracia», Santiago Abascal.

S'han dit i es diran moltes bestieses. Però no. L'amnistia, per damunt de tot, és una esmena a la totalitat, a una sentència injusta, a la il·legitimitat de la repressió jurídica i policial. És el reconeixement a què: facilitar que la ciutadania voti, exerceixi la democràcia, mai, mai, mai pot ser un delictes.

La llei d'amnistia és la victòria de la Catalunya lliure que defensem.

L'1 d'octubre de 2017 l'Estat espanyol es va posar en evidència davant de tot el món enviant la policia a impedir, a cops de porra, que persones normals i corrents poguessin votar. I tota la repressió judicial que encara avui estan patint moltes de les persones que van fer possible l'1 d'octubre, és la continuació d'aquell acte vergonyós, com han exigint reputades institucions i organismes internacionals, que retirin la repressió .

D'aquí la necessitat de l'amnistia per posar fi als exilis: del president Carles Puigdemont, i de Marta Rovira, de Toni Comín i de Ruben Wagensberg. La necessitat de l'amnistia per posar fi a l'amenaça de presó i a les inhabilitacions, per posar fi a la il·legitimitat de la repressió i per reconèixer que res del que vam fer era, ni és, delictes. Aquest és el significat de l'amnistia.

I crec que a l'Estat qui millor ho ha entès és l'expresident José María Aznar quan diu que «Se ha derogado la sedición, se ha rebajado el delito de malversación, no se ha reintroducido el delito de convocatoria ilegal de referendos y ahora la amnistía legitimará el golpe secesionista».

És exactament això. Ningú, pel seu compromís democràtic, pel seu compromís amb els drets de la ciutadania de Catalunya, pot veure limitada la seva llibertat.

Per això cal esmenar una sentència injusta i posar fi a una persecució judicial inaudita a través de l'amnistia.

L'amnistia és la via per reparar bona part del dolor causat per la repressió, malgrat que mai oblidarem la violència policial i els anys d'exili i de presó que no es poden recuperar.

Però l'amnistia és també el camí, que ens ha de permetre mirar endavant i consolidar la via de la negociació per resoldre el conflicte de sobirania entre l'Estat espanyol i el poble de Catalunya. L'amnistia és un pas necessari, però no és l'últim.

Deixant enrere la repressió, obrim una nova etapa de negociació amb el Govern de l'Estat i ho fem amb l'ambició d'abordar el fons del conflicte amb l'Estat. Una nova etapa de negociació on comencem a fer propostes i construir acords que «representin la voluntat àmplia, transversal i majoritària de la ciutadania de Catalunya democràticament expressada».

Literalment aquesta darrera frase és la que es desprèn dels acords d'investidura del Partit Socialista amb el grup d'ERC. Tal i com es desprèn en aquests acords.

Estic convençut i el Govern de Catalunya estem convençuts que el que millor representa aquesta voluntat majoritària és un referèndum a Catalunya sobre la independència, amb vies possibles, transitables, com les que hem donat a conèixer.

Portem anys reclamant-ho, acompanyat per manifestacions multitudinàries, mobilitzacions populars i un compromís cívic inqüestionable d'una ciutadania de Catalunya que vol decidir democràticament el futur polític del país.

Des de la sentència contra l'Estatut tots els Governos de la Generalitat —tots, absolutament tots— han posat de manifest la manca de reconeixement nacional de Catalunya i la voluntat d'exercir la sobirania que ens correspon com a nació.

Ho vam fer amb la declaració de sobirania del 2013, amb la consulta del 9 novembre del 2014 i amb el referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Fites importantíssimes que demostren la voluntat de ser de Catalunya, i que ens empenyen a seguir persistint fins que es reconeguin tots els drets a la ciutadania i pugui decidir amb llibertat el futur del país.

Ens diran de nou que és impossible, que és inconstitucional, però també era inconstitucional l'amnistia fins que vam aconseguir que es canviés d'opinió.

Nosaltres no entenem d'impossibles. Catalunya no entén d'impossibles.

Catalunya aspira a la plena llibertat, a decidir en un referèndum, també a poder parlar en català arreu i normalitzar amb plenitud la llengua catalana davant tota amenaça per menystenir-la i minoritzar-la.

Catalunya aspirem a oferir les oportunitats, el benestar i la prosperitat que la ciutadania mereix i fer-ho de forma immediata, perquè el dèficit fiscal crònic de 22.000 milions a l'any ens ofega. Ens limita i ens fa tocar sostre i jo no vull una Catalunya que toqui sostre.

En paral·lel a la negociació del referèndum hem de fer possible un sistema de finançament singular per Catalunya, perquè mai ens oblidem del mentrestant, de com millorem la vida de la ciutadania i ajudem a prosperar el nostre teixit productiu mentre Catalunya no sigui un estat independent.

Catalunya ha de tenir un sistema de finançament propi que ens jugui a favor, un sistema de finançament singular, on gestionem directament tots els recursos que generem. Ni més ni menys que això. Gestionar, recaptar i liquidar tots els impostos. Decidir sobre els tributs i adaptar-los a les necessitats de Catalunya. Acordar amb l'Estat una aportació pels serveis que presta i establir una quota de solidaritat.

L'actual sistema de finançament és una llosa insuportable per Catalunya. Obsolet, opac i, sobretot, injust.

Cap de vostès acceptaria ser, els tercers a aportar i els catorzens a rebre. Cap de vostès acceptaria aportar a fons perdut 22.000 milions d'euros l'any al sistema, quan els serveis públics i el teixit productiu de Catalunya també té moltes necessitats importants per cobrir.

Jo entenc que la feina, especialment dels presidents i presidentes que avui són aquí, és defensar els interessos de la ciutadania dels seus territoris, i la meua és defensar els interessos de Catalunya. Per això no em quedaré de braços creuats davant del dèficit fiscal crònic. La clau del finançament singular, doncs, és la relació bilateral amb l'Estat, una relació de tu a tu, perquè aquesta és l'única manera d'acabar amb un sistema de finançament que maltracta Catalunya.

Aconseguir un finançament singular on Catalunya disposi de tots els recursos que genera és l'objectiu prioritari a curt termini, perquè la ciutadania de Catalunya no pot esperar més. Necessitem més recursos per a l'educació, pel sistema de salut, per a l'habitatge, per a la xarxa de trens, pel conjunt de serveis socials, per a donar un nou impuls a la llengua catalana, per a la transició energètica i la lluita contra el canvi climàtic, per a les infraestructures que necessita el teixit productiu i per a acompanyar la internacionalització de la nostra economia. Uns recursos que ja generem, però que no en podem disposar per culpa de l'actual sistema de finançament.

I acabo amb una reflexió final que crec que diu molt de tot el que ha passat aquests últims anys i que explica per què avui som aquí.

L'estat espanyol és un estat que no escolta la ciutadania, que no la respecta, que és incapaç d'acceptar la diferència, que té els seus fonaments en la imposició i l'autoritarisme. I és un Estat molt dèbil. I és un Estat molt dèbil-que es basa en l'obligació de formar-ne part i no en la llibertat de poder separar-se'n, és un Estat amb uns fonaments i un projecte de futur molt feble.

Si mai volen seduir Catalunya, atreixin-se a guanyar democràticament i no per la imposició.

Catalunya mira cap al futur amb esperança, lluny del soroll que avui veurem en aquesta sala, lluny de la utilització constant de Catalunya per guanyar vots a la resta de l'Estat. Catalunya mira avui cap al futur amb esperança de ser una nació europea que vol la plena llibertat per tenir tota la prosperitat, tot el benestar, i tota la qualitat de vida que mereixen els ciutadans de Catalunya.

I acabo, senyora presidenta. Avui sabem, també, que per molt que es cridi, l'amnistia és inevitable, com ho seran el finançament singular i el referèndum. I com va escriure el poeta Vicent Andrés Estellés a "La rosa de paper": Malgrat que la van manar cremar, la rosa de paper circula i circularà secretament si cal per tot el poble. I guanyarem.

Moltes gràcies i molt bon dia a tothom.